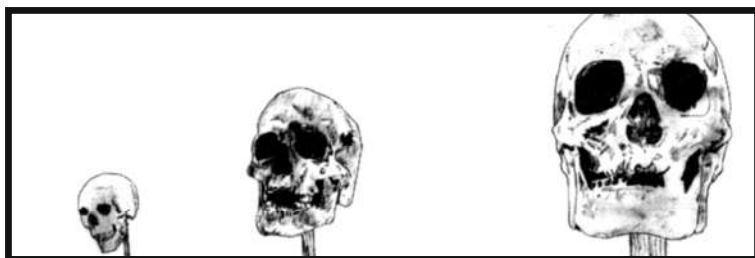


# TUNELE

ÎN CĂDERE LIBERĂ

*Roderick Gordon & Brian Williams*



Traducere și note de Dan Doboș

CORINT JUNIOR

**Redactare:** Laura Blebea  
**Tehnoredactare computerizată:** Corina Huțan  
**Corectură:** Corina Neacșu

*Freefall*

Text © Roderick Gordon 2009  
Cover illustration © David Wyatt 2009  
Cover design by Ian Butterworth and Steve Wells

Inside illustrations: Fireworks, Skulls, Crossbow, Subterranean River,  
and Dominion Phials © Roderick Gordon 2009. Old Styx at Pore, Submarine,  
Bright, Pyramids and chapter headers © Brian Williams 2009  
Original English language edition first published in 2009 under the title *Freefall*  
by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS, UK.  
The Author and Illustrators have asserted their moral rights.  
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,  
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-287-9  
București, 2009

Format: 16/54x84  
Coli tipo: 40

Tipăritul executat la: FED PRINT S.A.

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GORDON, RODERICK

Tunele / Roderick Gordon, Brian Williams; trad. și note de Dan  
Doboș. - București: Corint Junior, 2009

vol.

ISBN 978-973-128-257-2

**Vol. 3: În cădere liberă** / il. Brian Williams. - 2009

ISBN 978-973-128-287-9

I. Williams, Brian  
II. Doboș, Dan (trad.)  
III. Williams, Brian (il.)

821.111.31=135.1

*Ca să ajungi la ceea ce nu ești,  
Trebuie să mergi de-a lungul drumului pe care nu ești.  
Și ceea ce nu știi e singurul lucru pe care-l știi  
Și ceea ce ai e ceea ce nu ai  
Și unde ești e acolo unde nu ești.*

*East Coker, Patru cvartete, de T.S. Eliot\**

*Just passing through, 'till we reach the next stage.  
But just to where, well it's all been arranged.  
Just passing through but the break must be made.  
Should we move on or stay safely away?*

*From Safety to Where...? de Joy Division*

---

\* Traducere de Sorin Mărculescu, Editura Univers, București, 1971



# PARTEA ÎNTÂI

Mai aproape, mai departe





## Capitolul unu



— **H**îîrrrrf, gemu Chester Rawls încetișor, ca pentru sine. Gura îi era atât de uscată, încât, pentru câteva momente, nu reuși să vorbească. Hai, mamă, lasă-mă în pace, te rog, reuși el să articuleze într-un final, alintându-se.

Simțea o gâdilătură la gleznă, exact ca cea pe care i-o făcea mama sa atunci când el nu reușea să reacționeze la soneria ceasului și să se dea jos din pat. Știa că va fi gâdilât întruna, până arunca pătura de pe el și începea să se pregătească pentru școală.

— Te rog, mamă, mai lasă-mă cinci minute, se rugă el ținându-și ochii închiși.

Se simțea atât de epuizat, încât își dorea să zacă acolo cât de mult se putea, savurând fiecare clipă a răgazului. În realitate, de multe ori se prefăcea că nu aude soneria doar fiindcă știa că mama lui avea să vină negreșit ca să se asigure că s-a trezit.

Prețuia momentele în care își deschidea ochii și o găsea lângă el, aplecată la capătul patului său. Îi iubea vioiciunea și zâmbetul, la fel de luminos ca soarele dimineții. Și era așa

### TUNELE 3: ÎN CĂDERE LIBERĂ

de fiecare dată, indiferent cât de devreme trebuia să se trezească. „Sunt o persoană matinală”, proclama ea cu voioșie, „spre deosebire de morocănosul de taică-tău, care are nevoie de câteva cești de cafea înainte să-și vină în fire”. Pe urmă arbora o mină firoasă, își împingea umerii spre înainte și începea să mormăie ca un urs rănit, iar Chester o imita până când izbucneau amândoi în râs.

Chester zâmbea. Mirosul îl lovi însă drept în moalele capului, ștergându-i surâsul de pe față.

— Îh, mamă, ce-i asta? E greșos! exclamă el, incapabil să își explice miasma care îl înconjura.

Imaginea mamei sale dispăru însă imediat, de parcă ar fi închis cineva televizorul. Îl cuprinse pe dată frica și deschise ochii.

Întuneric.

— Poftim? murmură el.

Era înconjurat de un întuneric impenetrabil, aproape solid. Zări însă ceva cu coada ochiului — o strălucire stinsă. „De ce o fi atât de întuneric aici?” se întrebă. Deși nu putea vedea nici cel mai mic amănunt care să îi confirme că se găsește în dormitorul său, mintea îi lucra frenetic pentru a-l convinge că se află acasă. „Oare lumina aceea vine de la fereastră? Iar mirosul... poate că a dat ceva în foc pe aragazul din bucătărie. Ce se întâmplă?”

Miasma era foarte intensă. Mirosea a sulf, dar parcă mai simțea ceva... izul acru al putreziciunii. Amestecul îi umplea nările și îi făcea stomacul să i se urce până în gât. Încercă să își ridice capul pentru a privi mai bine în jur. Nu reuși — îl reținea ceva —, așa cum, de fapt, nici mâinile și picioarele



nu îi erau libere. Întregul corp îi era țintuit. Se gândi întâi că paralizase. Reuși să nu strige, dar respiră repede de câteva ori, încercând să își alunge teroarea. Își spuse că, de vreme ce nu își pierduse sensibilitatea, nici măcar la extremități, nu avea cum să fi paralizat. Își dădu apoi seama cu ușurare că putea să își miște degetele de la mâini și de la picioare, deși doar foarte puțin. Părea că se înfipsese într-un material dur și rigid.

Iar îl gâdila ceva la gleznă, ca și cum închipuirea mamei sale ar fi fost încă acolo, imaginea ei licărindu-i din nou în minte.

— Mamă? spuse el nesigur.

Gâdilătura se opri, iar el auzi un sunet grav, pătruns de jale. Nu părea să fie uman.

— Ce-i asta? Cine-i acolo? somă el întunericul.

Se auzi ceea ce era fără îndoială un mieunat.

— Bartleby? strigă el. Tu ești, Bartleby?

În momentul în care rosti numele pisicii, în minte îi reveni deodată, cu o claritate extremă, evenimentele petrecute pe marginea Porului. Icnii când își aminti cum el, Will, Cal și Elliott fuseseră încolțiți de către Limitatori la marginea unui imens hău căruia i se spunea Porul.

— O, Dumnezeule! se văită Chester. Își văzuseră moartea cu ochii în înfruntarea aceea cu soldații Styx. Era ca o frântură de coșmar, una care refuza să se estompeze chiar și după ce se trezise. Îi era atât de proaspătă în minte, de parcă s-ar fi petrecut cu doar câteva minute în urmă.

Își aminti apoi și mai multe.

### TUNELE 3: ÎN CĂDERE LIBERĂ

— O, Iisuse, murmură el rememorând momentul în care Rebecca, fata Styx care fusese infiltrată în familia lui Will, dezvăluise că avea o soră geamănă identică. Surorile își bătuseră joc fără milă de Will și povestiseră cu o plăcere plină de cruzime cum plănuiesc să ucidă mulțimi întregi de suprasoli folosind un virus mortal, Dominion. Gemenele îi spusese lui Will să se predea, dar fratele acestuia, Cal, ieșise din ascunzătoare, plângându-se că vrea să meargă acasă.

Își aminti apoi de ploaia de gloanțe care îl secerase pe băiat. Cal era mort.

Pe Chester îl trecură fiorii, dar se forță să își amintească ce se întâmplase în continuare. În minte îi reveni imaginea prietenului său Will — își întindea mâna către el, în timp ce Elliott țipa și erau legați cu toții de o frânghie. Chester știa pe dată că mai existau speranțe... dar de ce? *De ce mai aveau speranțe?... asta nu-și putea aminti.* Se aflau într-o situație disperată, fără cale de scăpare. Minte lui Chester era atât de confuză, încât avu nevoie de secunde bune ca să își pună ordine în gânduri.

*Da! Asta era!* Elliott voia să încerce să îi ducă în interiorul Porului... Încă mai aveau timp... Ar fi putut să scape.

Totul luase însă o întorsătură catastrofală. Strânse din pleoape, de parcă retina i-ar fi suferit încă de pe urma exploziilor produse de obuzele trase de tunurile imense ale Limitatorilor. Simți cum pământul se cutremura sub el și își mai aminti ceva — imaginea turbure a lui Will aruncat în aer și zburând pe deasupra capului său, dincolo de marginea Porului.

Își aduse aminte și de panica nebună cu care el și Elliott încercaseră să se opună căderii în gol, unde erau trași de

greutatea corpurilor lui Cal și lui Will. Totul fusese în zadar, fiindcă erau legați unul de celălalt, și, până să se dumirească, se prăbușeau cu toții în vidul întunecat al Porului.

Își aminti acum vântul nemilos, continuu, care aproape îi tăiase răsuflarea... și strălucirile unei lumini roșii, urmate de o căldură incredibil de intensă... dar acum...

Dar acum...

...acum ar fi trebuit să fie *mort*.

*Și atunci ce era asta? Unde naiba se afla?*

Bartleby mieună din nou, iar Chester simți pe față răsuflarea caldă a pisicii.

— Bartleby, *tu* ești, nu-i așa? întrebă șovăitor Chester.

Capul imens al animalului se afla la doar câțiva centimetri de el. Sigur că trebuia să fie Bartleby. Chester uitase că și pisica alunecase împreună cu ei în Por... și iat-o acum aici.

Chester simți o limbă umedă și aspră pe obraz.

— Termină! strigă el. Încetează!

Bartleby începu să îl lingă însă cu și mai mult zel, încântat că îl face pe Chester să reacționeze.

— Dă-te de pe mine, pisică tâmpită! țipă Chester din ce în ce mai enervat.

Problema nu era doar că nu reușea să oprească animalul, ci și faptul că limba lui Bartleby era aspră ca șmirghelul și, de fiecare dată când îl lingea, îl durea. Încercând încă o dată să se elibereze, Chester se zbătu cu furie, răcnind din răspuneri în tot acest timp.

Țipetele nu îl afectară deloc pe Bartleby, așa încât Chester nu mai avu altă soluție decât să șuiere și să scuipe furios. În cele din urmă, această tactică funcționează, iar motanul se retrase.

### TUNELE 3: ÎN CĂDERE LIBERĂ

Liniștea și întunericul îl învăluiră din nou.

Încercă s-o strige pe Elliott și apoi pe Will, deși nu știa dacă vreunul dintre ei supraviețuise căderii. Stomacul i se înnodea de groază la gândul că ar putea fi singurul rămas în viață, în afară de pisică, bineînțeles. Gândul ăsta — ideea că ar putea fi singur cu animalul acela imens și plin de bale — îi făcu și mai rău.

Ideea îi veni de parcă l-ar fi lovit cineva în cap cu o minge de crichet: poate, printr-un miracol, aterizase chiar pe fundul Porului. Își aminti ce le spusese Elliott: nu numai că avea un diametru de aproape un kilometru, dar era și atât de adânc, încât se spunea că un singur om reușise să se cațere înapoi și să iasă din el. Își pierdu controlul și începu să tremure pe cât de tare îi permitea substanța invizibilă în care se blocase. Trăia cel mai îngrozitor coșmar.

Era îngropat de viu!

Trupul îi era blocat într-un fel de mormânt care luase forma corpului său, undeva în măruntaiele Pământului. Cum avea să iasă din Por și să ajungă din nou la suprafață? Era mult mai jos decât fusese vreodată în Adâncuri — acolo unde crezuse că nu pot exista condiții mai grele. Perspectiva întoarcerii acasă la părinți și la o viață confortabilă și previzibilă se îndepărtase și mai mult.

— Te rog, nu vreau decât să mă duc acasă, bolborosi pentru sine, după care, asaltat de valuri alternative de groază și claustrofobie, fu scâldat într-o transpirație rece.

Cum stătea însă acolo, auzi în minte o voce firavă care îi spunea să nu se abandoneze în ghearele fricii. Încetă să se mai văicărească. Știa că trebuie să se elibereze de substanța

aceea precum cimentul, în care se blocase, pentru ca apoi să îi poată găsi pe ceilalți. Era posibil ca ei să aibă nevoie de ajutorul său.

După zece minute de încordări, întinderi și relaxări ale mușchilor, reuși să își elibereze parțial capul și să își poată mișca întrucâtva un umăr. Începu apoi să își încordeze mușchii brațelor, producând un sunet dezgustător, de aspirație, iar unul din brațe i se eliberă brusc din materialul buretos și lipicios.

— Așa da! strigă el.

Deși nu își putea mișca prea mult mâna, își îngădui un răgaz ca să își pipăie fața și pieptul. Dădu și de curelele rucsacului și desfăcu ambele cataramă, gândindu-se că în felul acela își sporea șansele de a se elibera. Pe măsură ce se concentra la deblocarea restului corpului, icnind și oftând, se încălzi din ce în ce mai mult din cauza efortului de a face aceste minuscule mișcări. Parcă evada dintr-o mlaștină. Cu toate acestea, se părea că tactica lui funcționează.

La mulți kilometri deasupra lui Chester, pe marginea Porului, bătrânul Styx se uita în adâncurile întunecate, scăldat de apa care cădea neîncetat în jur. Undeva în depărtare urlau câțiva câini.

Deși avea fața brăzdată de riduri adânci, iar părul îi era vârstat cu şuvițe albe, anii nu îl slăbiseră deloc. Corpul său înalt și slab era încordat ca un arc pe sub haina lungă de piele, încheiată până la gât. Prinzând o licărire fugară de lumină, ochii îi luciră ca două bucăți de cărbune bine șlefuit.